

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 2, art. 60 ust. 3, art. 64 ust. 5 oraz art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 27 ust. 4 oraz art. 55 rozporządzenia nr 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2018 r. – ZS / EBI**(Sprawa T-659/18)**

(2019/C 4/54)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: ZS (przedstawiciel: adwokat B. Maréchal)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 27 września 2017 r. i z dnia 28 grudnia 2017 r.;
- zasądzenie pełnego odszkodowania za poniesioną przez stronę skarżącą szkodę;
- w tym względzie żąda ona od EBI zapłaty:
 - kwoty 30 000 EUR tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za 42 dni urlopu wypoczynkowego oraz 40,5 dnia zgromadzonych w TSA-A, w łącznej wysokości 82,5 dni urlopowych;
 - kwoty 30 000 EUR bezprawnie potrąconej z kwot należnych w związku z jej odejściem;
 - kwoty 50 000 EUR, czyli 3 % składki rocznego wynagrodzenia do uzupełniającego systemu ubezpieczeniowego (RCVP) do zwykłego wieku emerytalnego;
 - kwoty 35 000 EUR tytułem uprawnienia strony skarżącej do premii;
 - kwoty 15 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez stronę skarżącą;
 - kosztów pomocy prawnej w postępowaniu, oszacowanych tymczasowo na kwotę 15 000 EUR;
 - kosztów postępowania i wszystkich innych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nieobecności strony skarżącej nie były nieusprawiedliwione a w każdym razie EBI powinien był zareagować wcześniej, zważywszy na to, że nieobecności wystąpiły w pięcioletnim okresie. Twierdzenia takie nie uwzględniają ustnego porozumienia między stroną skarżącą a pozwanym dotyczące wypełniania kart zarządzania czasem. Ponadto nie ma podstawy prawnej pozwalającej pracodawcy dokonać rozliczenia lub potrącenia domniemych nieuzasadnionych nieobecności z uprawnień urlopowych strony skarżącej lub kwot należnych jej w chwili odejścia.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że uchybienia popełnione przez pozwanego wobec strony skarżącej powinny zostać uznane za „bezprawne działania administracyjne”. To samo odnosi się do twierdzeń na temat nieusprawiedliwionej nieobecności, utraty 82,5 dni urlopu (bez podstawy prawnej, ponieważ rozliczanie lub potrącenie dni urlopu nie jest dopuszczalne), bezprawnego potrącenia nieobecności rzekomo nieusprawiedliwionych z kwot należnych przy odejściu z pracy, które nie obejmują uzupełniającego systemu ubezpieczeniowego (RCVP). Działania te stanowiły bezpośrednią przyczynę szkody i dodatkowej krzywdy po stronie strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2018 r. – VodafoneZiggo Group / Komisja

(Sprawa T-660/18)

(2019/C 4/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VodafoneZiggo Group BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i A. Pliego Selie)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej oznaczonej jako C(2018) 5848 final z dnia 30 sierpnia 2018 r. dotyczącej spraw NL/2018/2099 i NL/2018/20100: hurtowy rynek usługi dostępu w stałej lokalizacji w Niderlandach; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym ewentualnymi kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania oraz błędnego rozumienia art. 7 i art. 7a dyrektywy 2002/21/WE (¹) w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej)
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera szereg istotnych stwierdzeń w odniesieniu do projektu decyzji niderlandzkiego krajowego organu regulacyjnego (zwanego dalej „decyzją WFA z 2018 r.”), które są zakwalifikowane jako uwagi, ale które w rzeczywistości jednoznacznie spełniają kryteria pozwalające na stwierdzenie poważnych wątpliwości. Następnie skarżąca twierdzi, że każda z tych uwag w rzeczywistości dotyczy, obiektywnie rzecz biorąc, poważnych wątpliwości wymagających przeprowadzenia przez Komisję pogłębionego badania zgodnie z art. 7 ust. 4 i art. 7a ust. 1 dyrektywy ramowej.